

V. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

NEDELE
10. 4. 77

7

a až zítra, osmý den ráno, skončí nejdelší a nejnamáhavější jazzový maraton, jaký nás jazz poznal - vyspíme se - a začneme přemýšlet o novém, šestém ročníku Pražských jazzových dnů. Budeme vycházet z toho, že letošní Dny navštívilo téměř 15 000 posluchačů, vystoupilo na nich 8 profesionálních, 11 poloprofesionálních a 12 amatérských souborů, jejichž výkony se prostřednictvím rozhlasu dostanou do celostátního vysílání.

Vzpomeneme si, že letošní ročník měl ze všech předcházejících nejdramatičtější přípravu, zejména po oznámení Pragokonzertu, že v Praze vystoupí několik týdnů po Jazzových dnech Ella Fitzgeraldová a Count Basie, na naši redakci, která vedla k honorářovému zmezení a k nabídce symbolické stokoruny sólistům za jedno hraní, nechtěli jsme od Jazzových dnů upustit docela, na postoje hudebníků a souborů, které se ve velké většině přizpůsobily nové situaci - odřekly pouze tři celky - ale také nezapomeneme na jednání některých známých profesionálů, kteří se z tohoto důvodu nestyděli otevřeně vyzývat k bojkotu Jazzových dnů a zesměšňovat své vystupující kolegy, zafixovali jsme si v paměti fakt, že jsme této "jazzmenům" nemuseli odpovídat my, ale odpovídali jim

UŽ ASI JINACÍ NEBUDEM

samotní návštěvníci koncertů, kteří projevili o program právě těchto Jazzových dnů mimořádný zájem, přestože "známi profesionálové" na plakátech chyběli, takže jsme nakonec za přispění rozhlasu mohli citelně vylepšit honoráře všem hudebníkům vystupujícím v Lucerně...

Už asi všichni jinací nebudeme - vy, kteří jste již včera přijeli ve velkých skupinách až z východního Slovenska, i my, kteří jsme věnovali týden své dovolené na uspořádání Jazzových dnů - má-li pro nás svět hudby znamenat něco víc než shluky tónů.

Proto se rozejdeme s každým, kdo by nechtěl chápat jazz ve všech jeho souvislostech a myslil jen na své zájmy - a rozejdeme se i my, jestli bychom jej nemohli podle svých představ realizovat.

Jazzové dny je třeba chápat v kontextu celé činnosti celostátní organizace Jazová sekce ČSR, a řídit je k dalším akcím, jako je vydávání bulletinu Jazz, rozesílání zahraničních gramofonových desek ze středisek socialistických států, poskytování metodické pomoci klubům i jednotlivcům; k akcím, kde Jazzová sekce působí poradencky, například při pořádání Československého amatérského jazzového festivalu, Slánských jazzových dnech, v gramofonové edici Mini Jazz Klub a podobně. A není snad třeba zdůrazňovat, že tato "viditelná" činnost není myslitelná bez obrovské mravenčí práce administrativní, evidenční a účetnické, která se svým objemem vyrovná malé provozovně, zajišťované ovšem zcela amatérsky, po večerech, bez jejíhož perfektního chodu bychom nemohli rozeslat jedinou obálku s natištěnou adresou.

Všude si však nepřipadáme slabí a bezmocní; respektujeme ostatní organizace zabývající se jazzem, stejně jako ve velké většině ony nechávají s porozuměním pracovat nás. Neradi bychom však, aby někdo jiný než čas a kvalita zasaňovaly do naší hudební praxe, protože my uznáváme jedině kritérium: Ne bojkot, ale ukaž, jestli jsi lepší - a pouze v této rovině se necháme poučit.

Jinací opravdu nebudem. /S/

Večer plný objevů.

Byla přesně půlnoc. Začínala neděle velikonoční. Ze dveří Lucerny vycházeli lidé. Davy spokojených, usměvavých posluchačů. Právě skončil sobotní koncert Pražských jazzových dnů, pořad, jehož novátorský počin byl srovnatelný pouze s první jazzrockovou dílnou v r. 1975. Je-li jedním z cílů Jazzové sekce stále bez klapků na očích hledat všechno, co je nové, zajímavé, podnětné a potřebuje pomoci, pak se to tentokrát podařilo na 100%. Jmenovitě k tomu, co jsme na koncertě viděli.

Představení zahájila pražská amatérská skupina Extempore s operetou Milá 4 viselců. Dodnes se vedou v kuloárech spory o apráv-

RECENZE

nosti zařazení této kapely na program jazzového koncertu. Zdá se, že podobné řeči jsou vyloženy akademického rámu. Kdyby se nenašly podobné experimentální činy, jazz by dosud zůstal někde u blues a všechno, co dnes za jazz považujeme, by snad ani nemělo právo vystupovat. Extempora již dlouho před koncertem svou 40minutovou skladbu pilovaly a bylo to na kvalitě jejich vystoupení vidět. Kromě vynikajícího Mikoláše Chádima zaujala v operetě ze Joleté války i pantomima Paskvil Pavla Kočího. Odvážné umělecké ztvárně-

ní Neduhova dílka vyrazilo publiku dech a provokovalo je. Všichni diváci tuto provokaci přijali, ba co více, nechali se jí odvázet tak, že toho ani následující soubory nelitovaly.

Po odvážné kreaci Extempore působil Viktor Kotrubenko jako příjemná rekreace. Dobře naladěné publikum přijalo zajímavý jazz v jeho provedení s plně zaslouženým zájmem. Kromě sóla vedoucího Jazz half sextetu se líbila sekce rytmických nástrojů v čele s nezvyklým zvukem marimby. Petr Šprunk, který na ni hrál, předvedl také výborné, dynamické sólo na bicí. Jana Koubová doplnila hlasovými orgány celý příjemný dojem, který Kotrubenkův kvartet zanechal.

Poslední kapela před přestávkou, Fousy, byla dalším milým překvapením večera. Konečně si někdo všiml při větší příležitosti perfektní kapely, kterou se podařilo dát dohromady Jiřimu Jelínkovi jr. Fousy se opírají o výborné a talentované hudebníky. Publiku zaujal především varhaník Ladislav Slunéčko. Jeho Hammondky zněly v sále obvykle přesyceném elektrickými piany velmi příjemně, tím spíše, že Slunéčkova sóla byla plná efektních nápadů. Další oporou skupiny je výborný bubeník Ivan Kadaňka a samozřejmě vedoucí trombonista a perkusionista Jiří Jelínek. Všechny jejich skladby byly původní, vtipně využívaly všech prvků soudobého progresivního jazzu a rocku, břešného zvuku celé dechové sekce a afrolatinských rytmů.

Po přestávce přišel další zážitek v podobě nové skladby Jiřího Stivína Veliká noc. Pro ty, kteří v lucerně nebyli, popíšeme alespoň stručně další z geniálních Stivínových nápadů. Po obligátní improvizaci, na jejíž umělecké hodnoty jsme si již zvykli, nastoupily na podium lidské varhany. 25

lidí bylo napojeno na klávesnici speciálně sestaveného stroje. Po zmáčknutí klávesy se načele příslušného člověka - píšťaly rozsvítily žárovky a dotyčný fouká do přesně naladěné lahve. Kupodivu tento přístroj opravdu fungoval. Celé Stivínovo vystoupení se změnilo v manifestaci hravosti a toho, čemu se říká dítě v nás.

Logickým vyvrcholením celého zdařilého večera byl závěrečný koncert druhé klávesové konklávy. Oba pianisté Michael Kocáb a Milan Svoboda předvedli koncipovaný koncert ve tvaru suity s ohromným množstvím různých nápadů a zajímavými kombinacemi elektric. a akust. pian. Velice působivý byl i vstup mladého a nadaného virtuosa Tomáše Víška, který v několika minutách svého dábelského sóla dokázal šokovat Lucernu divokou improvizací pro dva klavíry a jejich klávesy a struny.

Divákům se velice líbily především dueta Kocába a Svobody na akustické klavíry a vtipný motiv skladby Čerpadlo, který je vyprovokoval ke skandovnému potlesku. Vcelku lze říci, že druhá konkláva je úplně něčím jiným, než se po zkušenostech s loňskou první očekávalo. Doufejme, že s její mladickým elánem jsme se nešetkali naposled.

Byl to dobrý večer. Publikum se seznámilo se soubory, které až dosud byly známy jen úzkému okruhu zasvěcenců a zjistilo, že jsou neméně atraktivní a zajímavé, jako ty skupiny, na něž si už zvykla /ZUB/

PROFILY MAHAGON

/O restauraci jedné k apely
Jazzrockové publikum bylo zmateno náhlou absencí skupiny Maha-

gon /pozn. - skutečného Klapkova Mahagonu; zmatky kolem skupiny Mahagon II alias Chameleon, resp. Aerofon vulgo Profanohaga se rázem vyjasní při přečtení článku Chameleon ve zpravodaji č. 6 /, která nevystupovala na veřejnosti déle než rok. Tato odmlka byla způsobena okolnostmi, které by Mahagonu leckterí nestorové profesionální jazzové scény mohli závidět, kdyby nebyli tak velkorysí. Po dobu neexistence skupiny, zapříčiněné studiovými úkoly klapelníka Petra Klapky, jejichž vyvrcholením je výchova Petra Klapky nejmladšího, prvorozeného syna zpěvačky a rozhlasové tulačky Zdeny Adamové-Klapkové, se dlouhohrající deska skupiny oclila v edičním plánu gramofonového klubu. Takže aby i v loděnicích mohli splnit plán na plný počet procent, klapela se musela restaurovat / = obnovit; pozn. překl. / . Restaurace se dočkala valná část starého Mahagonu, posaz je spíš rozšířen, než vyměněn. Mahagonová deska je natočena, vyjde dle plánu do konce roku a podíleli se na ní P.Klapka /b, ld/, Z.Klapková-Adamová /voc/, M. Kocáb /p, voc/, J. Niederle /ss, ts/, J. Parma, /Z. Sedivý /t/, B.Volf /tb/, L. Malina /dr/, J. Jelínek /z/, J. Solc /fl/, J. Hrubý /v/, někteří z nich díky playbackové technice dokonce dvakrát. Jak nám bylo sděleno, průměrný věk kapely je 22 let /ovšem bez B. Volfa neto s oběma Klapky / . V tomto obsazení, s výjimkou L. Maliny, který byl nedávno podřezán na známé pražské chirurgické klinice /údajně se nejedná o záškrtek konečný a závažný a brzy se s Ládu setkáme na tomto světě/ a který bude nahrazen svým neméně úspěšným kolegou ze studií J. Žižkou, vám Mahagon zahraje 1 dnes; jak sami uznáte, bude deska stát za obět šestí hodin v zaměstnání /při průměrném výdělku deset Kčs za hodinu/.

/Hel/

ETC

ORDE MĚ JAK HOUSLE JSOU

Tři měsíce o nich nebylo vůbec slyšet. Obešla se bez nich celá letošní sezona. A dnes je tu ETC znova - a s novým programem. Pečlivě ho nacvičovali ráno co ráno zalezlí jako krtci v podzemních místnostech R klubu. Zvědavost byla veliká, a tak jsme se rozhodli při jedné zkoušce vyrušit Honzu Hrubého, houslistu a uměleckého vedoucího skupiny.

- Honzo, něco povšechného a repretóár.

= Aha. Tak tedy odešel Jarda Vondrák k Neckářovi a místo něj bubnuje Honza Noha. Přidal se k nám Franta Franc z Jazz Q, které teď stojí kvůli Kratochvílovým studiím na Berklee. Franta se hrozně moc osvědčil a báječně zapadl do zvuku kapely - prostě je výbornější a chtěli bychom ho napořád.

- A repertoár?

= Dvě třetiny jsou úplně nové. Nechali jsme jen Biograf, Špejchar blues a pár dalších. Ty nové jsou

většinou Mišíkovy věci buď s jeho vlastními textama nebo se slovy od Vládi Mertý. Třeba ta jeho Lady Vamp je moc hezká. A taky jeden text napsal Vodňanský-Schůmka o půl páté.

- Ten z dua Vodňanský a Skoumal?
= Ano, ten.

- Takže jste se přiřadili k ostatním našim rockovým kapelám, které si přestaly psát texty samy a spoléhají na služby profesionálních textařů?

= Ne tak docela. Ta Vodňanského písnička, to je tak trochu výjimka. To upekl Hýnek Žalčík. Ale text je prima. Je to takový úsměvný. Ale většinu našich textů píše ti, kteří žijí s ETC v nejužším kontaktu. Skoro jsou to externí členové. Jako Vlada Merta.

- A co třeba Špejchar blues?

= To napsal náš kamarád a příznivec Ivan Vinš. Je to jedinej text, kterej kdy udělal a teď se zpívá i u táboráku. Jo a hudbu udělal Mišík. Jenže ona je to spíš kolektivní improvizace na bluesovou dvanáctku. Takle věc a Příbramskej mlejn se nejvíc mění. To totiž, když přijde někdo nový do kapely, tak ta skladba dostane novou dimenzi. Nejdřív ještě a Po korným - toho kluka je hrozná škoda - to mělo svůj ráz, pak přišel Jelínek a Mlejn byl zase jinej. A teď s Frantou to zní zase jinak.

- To znamená, že ti dva přinesli do kapely něco nového?

= Určitě. Orientovali nás trochu jiným směrem. Připadáme si jako "třetí" jazzová vlna, která přišla na starý rock n' rolláky. Ten základ je samozřejmě rock, ale snažíme se to jazzovými prvky co nejvíce zpestřit.

- Takže improvizace...?

= No, s mírou. Základním předpokladem naší hudby je takový útvar, v němž se posluchač plně orientuje. Nabízíme mu pevně tvarovanou myšlenku. Tomu se musí nezbytně pod-

řídít i délka veškeré improvizace. Skladba musí být přehledná, to je všechno.

- Vy jste přísný šéf kapely, co?
= Ani moc ne. Já si vlastně nemůžu vyskakovat, vždyť z jádra kapely jsem v ETC nejkratší dobu. Přesně od půl jedenácté 19.4.1975.

- Poslyšte, to musí být velká láska ke skupině, když si tak přesně pamatujete, kdy jste s ETC začal.

= Je. V naší hudbě není riskantnější podnik než založit rockovou kapelu. Když mě chtěl Mišík do skupiny, tak mu to Hynek Žalčík rozmlouval. Toho vynech, tan má už dítě a do takové věci nepude. Risiknul jsem to. Jakž takž se tím dá teď i uživit, ale člověk se musí ohánět. Vždyť já mám dvě malé holky.

- Našly by se i jiné možnosti. V komerčních kapelách.

= Jistě, našly. Ale já to odmítám. Hraju hudbu, kterou mám rád. Je to taková muzika, pro kterou se dá cedit krev.

- A co do příští sezóny?

= Nový program. Muzika a nic než muzika. Nemáme rádi komponované pořady. Agentury to chtějí, ale u naší kapely by to v každém případě vyznělo nepřírozně a kontróvaně. Jakákoli stylizace by nám nesmírně vadila. Jsme rocková kapela a ne pojízdná estráda. A pak, dovedete si předatavit Mišíka, jak něco hraje?

- To tedy ne. Jeho síla je v tom, že je sám sebou. Minochodem, co soudíte o jeho desce?

= Mám-li být upřímný, tak to, co jsem tam aranžoval, bych dnes

udělal trochu jinak. Pořád se vyvíjím. Ale mám velkou radost z úspěchu, který ta deska má. Vadí mi jen to, že se najdou takoví lidé, kteří tvrdí, že harmoniky v písni Strihali dohola malého chlapečka znějí falešně. To přece vím taky. Jak to, že někdo nedokáže pochopit, že je to umělecký záměr! A ještě něco. Je mi líto, že se ta deska nejmenuje podle téhle písničky. Podle toho, co jsem četl v Tvorbě, tak asi nejsem sám.

Mišíkova deska nám moc pomáhá hlavně mimo Prahu. Lidé jsou takový připravenější. Budeme teď hodně cestovat, máme spoustu koncertů mimo hlavní město. To nám alespon umožní nehrát na plesech.

- Proč nechcete hrát na plesech?

= Jednak jsou to takový odfláknutý kšefty - a pak jsou tady určité generační problémy. Najde se spousta starších lidí, kteří chtějí od rockové kapely smoking a motýlky. Mají na to právo, ale my tak vystupovat nechceme. Mišík bude zpívat, že má na nohou kecky a zatím se mu budou na nich blejškát černý pérka. To tak! A mě se v saku špatně hraje.

- Chcete ještě nakonec něco dodat?

= Hm. Rád bych, ale nevím, jak to říct. Konec konců... Najdete to v hudbě, kterou děláme.

/ZUB/

Hudba: Jan Hrubý
Vladimír Padrůněk
Vladimír Mišík
Text: Vladimír Merta

LADY VAMP

Bloudí diskotékou
noční můra
Lady Vamp
v láhvi mrtví city
na nohou kecky
jako tramp

Pátkem o polehne
týden teprve začíná
v ráji do půl jedné
stéblem pije světla ramp
můra tančí světlem
a na zdi za ní stín

Když se vrátí na skok domů spát
tak znavený z role kterou musí hrát
zhasne a zase vidí že je sama -
Lady Vamp

Ubíhají dny a týdny
ubíhají roky - kdoví
jestli se můra vůbec doví že hoří?
Lady Vamp

BOHEMIA

Rok 1975 je výrazným přelomem v dějinách československé rockové hudby. Jednou bude zaznamenán jako nová etapa jejího vývoje. M. Efekt byl v tvůrčí krizi, z Flamenga zbyla jen hromada vzpomínek. Z prachu a popela vstal na konci roku nový pták Fénix, soubor Bohemia. Jádro vytvořily dvě vynikající opory starého dobrého Flamenga - dynamický basový kytarista Vladimír Kulhánek, miláček pražského publika a Jan Kubík, instrumentální špička kape-

ly, invenční saxofonista, flétnista, klárista a hráč na rytmické nástroje. K nim se připojil bývalý člen M. Efektu Lešek Semelka, který kromě toho, že občas udeří do kláves, vlastní velice zajímavý hlas, jímž dokáže způsobit posluchači velmi intenzivní prožitky. Dalším členem se stal mladý bubník Pavel Frištan-ský. Jen s kytaristy to bylo těžké. Zkušeného a profesionálně vyspělého Josefa Kústku nahradil nenápadný slovenský kytarista Dorváth, ovšem publikum i skupina měly pocit, že ke kapele by měl patřit říznější, modernější orientovaný hráč na kytaru. Ke konci roku 1976 se v Bohemii objevil Michal Pavlíček, který přesně tyto požadavky splňoval a navíc je pro skupinu velikým tvůrčím přínosem. Michal Pavlíček hrával v uznávané amatérské skupině Expanze.

V tomto obsazení skupina nahraje svou první dlouhohrající desku u Pantonu. Posluchači ji budou mít možnost uslyšet snad již koncem roku. Výtečné texty napsal skupině profesionální textař Pavel Vrba. Jeho písně mají originální názvy: Milenci před Pollockovým obrazem, Horké letní stmívání nebo Zátíší peronních lístků. Svou rozevlátou atmosférou skvěle vystihují sound kapely. Dostí rozsáhlou část repertoáru Bohemie tvoří zajímavé instrumentální skladby. I ony mají nezvyklé názvy: Vrchní voda, Spodní voda, Návštěva ve Zverexu. Další LP desku má skupina nahrát u Supraphonu. Všechny kompozice budou opět vlastní a s texty P. Vrby. Tématicky bude ještě sevřenější než první LP.

- Jaká je atmosféra ve skupině?
zeptala jsem se manažera skupiny Vladimíra Mertlíka.

= V této kapele panuje naprostá pohoda. Po stránce kumátýřské jsou hráči absolutně vyrovnaní, spolupráce šlape stoprocentně, vytvořila se skutečně jedinečná parta.

- Takže personální změny...?

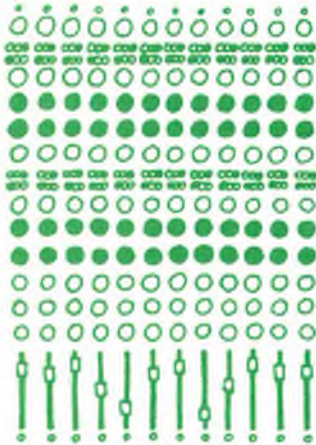
= Ne, o tom neuvažujeme ani mluhavě, opravdu, tak výtečnou pohodu, jaká panuje v naší kapele, nepamatuju.

- Řekněte mi něco o současné koncertní práci kapely.

= Ano, rád. Loni se podařilo natočit první rozhlasové snímky a za to vděčíme Brnu. Natočili jsme 8 snímků a stále s brněnským rozhlasem spolupracujeme. Např. 15. března 1977 jsme natočili živý koncert a uslyšíme ho v brněnském rozhlase již do konce dubna. Velký zájem o tento koncert projevila i pražská stanice Větrník. Bohemia, jako jedna z prvních kapel svého druhu, natočila pořad pro hudební studio M, a protože se snad dost líbila, chystá se nový pořad. Kromě zmíněných LP desek natočila Bohemia singl u Pantonu - momentálně je rozebrán, ale posluchači budou mít naději ještě v květnu, neb se chystá reedice.

- A vaše plány?

= Točime 2 nové singly u Pantonu a v říjnu máme točit pro edici Mini jazz klub.

Jan F. 1976

- Na singlech opakujete některé věci uvedené na LP deskách?

= Ne. Nikdy zásadně nenatáčíme něco, co již vyšlo na naší některé desce. Skladeb máme dost a chceme jich nabídnout posluchačům co nejvíc.

- Dovolíte, abych vám položila takovou naši obligátní otázku - považujete akci PJD za přínos?

= Ano, to bezesporu. Je to v podstatě jediné, co se pro tuhle muziku dělá. Během roku mají muzikanti možnost se v Praze prezentovat pouze v klubech. Takhle velké akce nedokáže sice pozornost posluchačů tak soustředit, ale zato přivede k téhle muzice hodně nových lidí. Je to dobře organizovaná zvládnutá akce, a přitom ji v podstatě připravuje pár lidí na koleně. Snad by bylo dobré, aby jak kapely, tak hlavně posluchači měli na PJD možnost srovnání i se zahraničními skupinami.

- Ano, o to se Jazzová sekce vlastně snaží. Vždyť letos byli pozváni SBB, kteří bohužel nepřišli a Jack van Pool poslal teprve včera telex, že nepřijede...

= Ano, ale stačily by i kapely ze soc. států (Poláci, Němci, Maďari), kdyby na každém večeru vystoupily dvě. Třeba bychom zjistili, že na tom nejsme vcelku tak špatně, že třeba nic nehrají a jestli hrají, tím líp, alespon se něco naučíme.

- Ano, jenže i kapely ze soc. států se musí platit ve valutách. A jak jistě víte, monopol na tyto le obchody má Pragokonzert a spolupráce vážne... Např. koncert skupiny SBB by nás přišel prostřednictvím agentury na 10.000 korun; vyjednaný program s kvartetem Caryho Burtona /odsouhlasený jeho firmou a samot. umělcem/ nebyl agenturou schválen; letošní naší iniciativou zprostředkovaná nabídka Souboru Mike Gibbe se nerealizovala z toho důvodu, že uvedený hudebník nebyl v plánu akcí Pragokonzertu atd.

O významu jazzových dnů jsme již hovořili a já také vím, že Bohemia přijala původní podmínky Jazzové sekce - vystupovat na PJD za snížený honorář, na rozdíl od některých jiných muzikantů...

= Víte, to je tak. Profesionál v podstatě nemůže hrát "zadarmo" z jednoduchého důvodu, že se hudbou žije. Ale myslím si opravdu, že PJD je akce, která pomáhá tyhle muzice, a proto by muzikanti měli pomoci tyhle akci. Jde snad jen o to, jak se jim to položí. Já osobně věřím, že kdyby muzikanti znali důkladně situaci pořadatele, že by se nenašel nikdo, kdo by vystoupení odřekl.

- Co nám v neděli zahrajete?

= Mlhavé ráno - instrumentálka od Pavlíčka, Horké letní stmívání - Kubíkova píseň na text P. Vrby, Zátíší peronních lístků - píseň Pavlíčkova a Sousto - Pavlíčkova instrumentálka.

Během několika let své krátké existence si Bohemia vybudovala rozsáhlé zázemí kvalitní publika, které je schopno ocenit drsný drive kapely, zrovna tak jako bohaté fantazii nadané instrumentální sóla všech členů kapely. Bohemia je dnes pýchou českého rocku,

kapelou, od níž můžeme vždycky očekávat solidní rockovou hudbu.

A mimochodem, ani tato kapela nemá kde zkoušet. Nevíte někdo o pěkné zkušebně? (z-AM)

EMIL VIKLICKÝ & LUBOS ANDRŠT

Co vás vedlo k tomu, abyste to zkusili jen ve dvou?

Viklický: Zjistili jsme, že nás to takhle baví a že se nám to líbí. Několikrát jsme to zkusili na koncertech Energitu.

Andršt: On to nejdřív Emil zkusil sám. Pak zjistil, že tam něco chybí. Tak přidal kytaru. No a pak se přidá basa a bicí, je to skupina a pak se zase zjistí, že něco přebývá. A zase to někdo zkusí sám. To je takový koloběh...

Vásemu duu sluší velice akustické piano...

Viklický: Mám vůbec akustické piano rád. Určitě raději než elektrické. Jsou to dva úplně odlišné nástroje a jiná je i hudba, kterou na nich hrají.

Andršt: Já jsem zvyklý, že Emil hraje s Energitem na elektrický piano. Ale jinak mi to nevádí, i když bych dal raději přednost tomu, aby oba nástroje byly buď akustické nebo elektrické.

Budete v duetu vystupovat častěji?

Oba: Dokud nás to bude bavit. A budou-li nějaké příležitosti.

Proslychá se, že prý přišlo stipendium od Berklee na jméno Emil Viklický...

Viklický: Ano... 21. března mi to přišlo. Ihned jsem si nechal udělat fotokopii a zanesl ji příslušným institucím. Víte, mám z toho ohromný pocit zadostiučinění. Že prostě někdo ocení to, co dělám. Že to k něčemu je. Opravdu moc rád bych tam jel, byla by to pro mě velká škola. Ale kdo ví, jak to dopadne.

/ZIS/

ZE ZÁKULISÍ

JIRKŮV VEČNÝ TÓN

- Hele, já 'sem koupil tydle brejle. 'Sou dobrý za kilo, ne?

- A Jirka Niederle mi ukazuje drátěné lennonovky s černými skly.

+ Jirko, já s tebou udělám interview, jo?

- Ale, radši né, to nemá cenu.

+ Proč jsi nebyl tak dlouho na Slavníku?

- No já nemám čas teďka, já 'sem ...pilně trénuju. A 'sem ženatěj

***

+ Proč sis nezazpíval dneska?

- Mě to nebaví, ha, ha, ha.

+ Ale v Bratislavě jsi tak krásně zpíval.

- Kdeže 'sem zpíval? Jo v Bratislavě! Dobře no. H h, ha ha ha.

+ Budeš dneska hrát ještě s někým jiným než s panem Krajiníkem?

- No dneska 'eště tady to, s combem Pražského Big Bandu. A pozí-

tří s Mahagonem. Dneska ještě pu- du do "R" klubu si zabigbitovat, he he he.

+ Umíš pořád ten pětiminutový tón jevním dechem?

- No jasně. Teďka to udělám deset minut, normálně. Říká se tomu věčnej tón.

+ Jak to prosím tě děláš?

- To se nadechuju nosem a přitom vydechuju, takže tvářema tlačím vzduch ven, v krku to mám zadělaný. Při nadechování do plic se nadechuju nosem a když tohleto děláš, tak můžeš hrát nosem na harmoniku, na tu foukací takovou, s klapkami. Jednou rukou hraju na saxofon, druhou na harmoniku, na zádech mám barytonsexofon nebo kontrabas, ha ha ha. Na baryton je to už těžší, tam to... asi půl minuty bych to vydržel, ani né.

+ Jirko, ukaž nám to.

- Tak já vám zahraju teda cis, takový moje cis, ha he...

A mistr Niederle zachrochtal, přiložil k ústům onen lesklý nástroj a zahrál svůj večný tón. Odešel jsem po desíti minutách, ale věřím, že jestli neumřel, troubí dodnes. /tk/

ROZHOVORY

Vladimír Žižka, bicí:

- Je to velice krásná věc, pro nás hudebníky, že se PJD dělají, aby- chom si měli kde zahrát... My máme největší radost, když se to lidem líbí, snažíme se co nejlíp zahrát, někdy se to nepovede, to se občas stane... ale snažíme se co nejlíp zahrát. Publikum? Atmosféra je tu výborná a mile mě překvapila ta ohromná účast. Je to jedinečné, že lidi sem chodí a baví je to - to jsme nejvíc rádi.

Lubor Šlégr, trubka:

- Combo big bandu, to mě zaujalo, a pak ta kapela co byla na začátku. Géra se mi líbil. Většinou od něj slýchám věci, který jsou na elektriku a to je věc mán náročná technicky, po hráčský stránce... teď hrál na přirozenou trumpetu - a dobrý to bylo...

Vladimír Mišík, zpěvák:

- Co tomu říkám? Že je to bezvadný. Když se hraje muzika, tak je dobrá nálada, když je dobrá.

+ A váš vztah k jazzu?

- To je šiléná otázka. Já jsem muzikant vyrostlý z rockový sféry... mám rád blues a když se to přibližuje k nějakému tomu projevu - vitálnímu, přirozenému, tak potom je to fajn, dobrý to je...

+ Takže zítra přijдете taky?

- Zítra nemůžu, musím hlídat dítě, ale v neděli přijdu, to tady hraju odpoledne i večer.

Připravují se zájezdy na jazzové festivaly v jugoslávské LUBLANI (červenec) a Jazz Jamboree ve VARŠAVĚ (říjen). Zájemci, sdělte svou adresu na korespondenčním lístku na adresu Jazzové sekce, Ke krčské stráni 611, 140 00 Praha 4 - Krč, do konce dubna.

Program 5. PJD určen členům Jazzové sekce, návštěvníkům Jazzových dnů. Vydala Jazzová sekce ČSR; 8445/69 duben 1977